

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 30Ek/2179/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122390532
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6122390532.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX, XXX XX C., v konaní právne zast.: Q.B.F. VYRVA, s.r.o., so sídlom Mierová 48/B, 821 05 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 651 745, proti povinnému: DRIENKA, s.r.o., so sídlom Žatevná 6, 841 02 Bratislava-mestská časť Dúbravka, IČO: 35 713 828, v konaní právne zast.: JUDr. Michal Ďubek, PhD., advokát, so sídlom AK v Bratislave, Dostojevského rad 1, o vymoženie 50 864,5 EUR s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom, JUDr. Andreou Farkašovou, so sídlom exekútorského úradu Drieňová 34, 821 04 Bratislava, pod sp. zn. 035EX/367/2022, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 30Ek/2179/2022 zo dňa 25.10.2022, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a**.

II. Súd oprávnenému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s konaním o sťažnosti vo výške 329,67 EUR, ktoré budú vymáhané od povinného na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 25.10.2022 uznesenie, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol (výrok I.) a nepriznal mu nárok na náhradu trov konania (výrok II.). Za použitia ustanovení § 61k ods. 1, 2 a 5, § 61l ods. 3, 4 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 32 ods. 5 písm. b/, § 33 ods. 1, 5 a 8 zákona č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Gov“), vyšší súdny úradník po posúdení návrhu povinného na zastavenie exekúcie, ktorý podal v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, konštatoval jeho nedôvodnosť. Uviedol, že povinný sa domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu, že jeho konateľ, D. E., sa mal po prvýkrát možnosť oboznámiť s obsahom elektronickej schránky povinného až dňa 07.09.2022. Okrem toho tvrdil, že žiadna skutočná škoda oprávnenému nevznikla a v základnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul (rozsudok pre zmeškanie), bola škoda nesprávne posúdená.

2/ V prvom rade vyšší súdny úradník poukázal, že exekučný súd vychádza z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom a je ním viazaný. Vo vykonávacom konaní sa už právo nenachádza, len sa vykonáva to, o čom bolo už právoplatne rozhodnuté. Exekučný súd skúma v exekučnom konaní materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu. V prípade, ak má účastník konania aktivovanú elektronicкую schránku, doručujú sa mu elektronické úradné dokumenty prednostne do jeho elektronickej schránky v súlade so zákonom e-Gov. Povinný je právnickou osobou zapísanou do Obchodného registra, ktorej sa s účinnosťou od 01.07.2017 všetka úradná korešpondencia doručuje do elektronickej schránky. Pri aktivovanej elektronickej schránke na doručovanie, orgány verejnej moci

doručujú elektronické úradné rozhodnutia, vrátane príloh s rovnakými právnymi účinkami, ako pri doručovaní rozhodnutia v listinnej podobe. Nemožno teda prisvedčiť tvrdeniu povinného o tom, že zo strany príslušných štátnych orgánov nedošlo k automatickému vytvoreniu elektronickej schránky konateľovi povinného, nakoľko každej právnickej osobe so sídlom na území Slovenskej republiky a zapísanej do obchodného registra bola, podľa platného právneho stavu, elektronickej schránka automatiky aktivovaná pri prvom vstupe oprávnenej osoby do elektronickej schránky, najneskôr však uplynutím desiateho dňa odo dňa vykonania úkonu správcu modulu elektronickej schránky. Celý proces aktivácie elektronickej schránky právnických osôb a zapísaných organizačných zložiek prebiehal postup v tzv. prechodnom období do 01.07.2017. Pri doručovaní rozhodnutia do vlastných rúk sa v zmysle § 32 ods 5 písm. b/ zákona o e-Gov uplatňuje fikcia doručenia. Elektronickej správa sa považuje za doručenie, ak je potvrdená notifikácia o doručení (deň, hodina, minúta a sekunda doručenia sa uvádza na elektronickej doručene), ale aj vtedy, ak uplynie úložná lehota (15 dní) a notifikácia o doručení je v tejto lehote nepotvrdená. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že exekučný titul, ako aj upovedomenie o začatí exekúcie boli doručované povinnému ako právnickej osobe do elektronickej schránky a boli riadne doručené v dôsledku uplynutia úložnej lehoty rozhodnutia do vlastných rúk s fikciou doručenia podľa § 32 ods. 5 písm. b/ zákona o e-Gov. Poukázal i na to, že povinný nepredložil právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej moci o neúčinnosti elektronickej doručenia a preto je predložený exekučný titul naďalej vykonateľný a právoplatný. Ak si povinný nesplnil svoj záväzok podľa exekučného titulu riadne a včas, oprávnený bol oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie. Vyšší súdny úradník konštatoval, že povinný neuviedol žiadny relevantný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, preto jeho návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

3/ Proti rozhodnutiu podal povinný sťažnosť. Namietal, že v exekučnom konaní došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, keď mu súd zaslal vyjadrenie oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie až spolu s napadnutým uznesením. Povinný tak nemal možnosť ovplyvniť rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka vo svoj prospech. Navyše, vo vyjadrení oprávnený poukázal na dôkaz (e-mailovú komunikáciu), ktorá však nebola povinnému predložená. Totiž v zmysle ustálenej judikatúry (nálezy Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 168/2012, sp. zn. I. ÚS 425/2015) samotný účastník musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie jeho odporcu právne významné, nezáleží pritom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie. Keďže povinnému nebol taký dôkaz predložený, hoci mohol ovplyvniť rozhodnutie súdu, povinný nepozná jeho obsah a nemá možnosť k nemu zaujať žiadne stanovisko, došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní. Je pritom štandardnou praxou aj tunajšieho súdu, že povinnému doručuje vyjadrenie oprávneného a zároveň mu dá možnosť vyjadriť sa v lehote 10 dní, čo je aj v súlade s vyššie citovanou judikatúrou, nakoľko len týmto spôsobom môže povinný ovplyvniť rozhodnutie súdu svojou reakciou na vyjadrenie povinného, pričom v tomto prípade tak neučinil. Z uvedeného dôvodu žiadal, aby súd uznesenie zrušil a zároveň povinnému znovu doručil vyjadrenie oprávneného spolu s dôkazmi. Ďalej uviedol, že už v návrhu na zastavenie exekúcie tvrdil, že nie je v podmienkach materiálneho právneho štátu možné, aby obstála exekúcia vykonávaná na podklade takého exekučného titulu, ktorý je založený na aplikácii úplne iného právneho inštitútu, než aký mal byť na daný skutkový stav aplikovaný. S predmetnou námietkou sa súd žiadnym spôsobom nezaoberal. Rovnako sa súd nezaoberal námietkou nemožnosti prístupu do elektronickej schránky povinného. K návrhu na zastavenie exekúcie pripojil printscreen PC obrazovky, na ktorej je uvedené, že elektronickej schránka bola vytvorená dňa 02.09.2022, aktívna bola odo dňa 04.09.2022 a aktivovaná na doručovanie bola od dňa 07.09.2022. Súd rozhodnutie odôvodnil len všeobecnými konštatovaniami, bez akejkoľvek väzby na prejednanú vec. Vzhľadom na uvedené považoval rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené, čo nie je v súlade s § 220 ods. 2 CSP (v spojení s § 234 ods. 2 CSP). V dôsledku nesprávneho výroku I. je potom potrebné zrušiť aj výrok II., ktorý sa dotýka náhrady trov konania, nakoľko v zmysle zásady zodpovednosti za úspech od právoplatného rozhodnutia vo vzťahu k výroku I., bude závisieť aj rozhodnutie o výroku II.

4/ Oprávnený považoval sťažnosť povinného za nedôvodnú. Vo vzťahu ku kontradiktórnosti uviedol, že podľa nález, ktorý citoval sám povinný (II. ÚS 249/2012) je výnimkou zo zásady kontradiktórnosti konania situácia, keď udelenie takýchto práv a možností by nemalo žiaden vplyv na výsledok konania, lebo prijatý právny prístup nebol predmetom diskusie. Pokiaľ povinný tvrdil, že počas prvostupňového súdneho konania nemal možnosť právnej obrany pre doručenie súdnych podaní do jeho elektronickej schránky, sa usiluje povinný zameniť osobu nového konateľa povinného za osobu samotného povinného ako stranu rozhodnutého sporu. Používa mimoprávne vyvíňovacie tvrdenie o tom, že konateľ nevedel

o doručení, hoci od doručenia prvého podania súdu uplynulo viac ako rok a počas tohto obdobia mal konateľ vykonávať svoje funkcie, a teda aj preberanie zásielok doručených povinnému, riadne. Tvrdenie o nevedomosti jeho konateľa je v rozpore so zásadou vigilantius iura scripta sunt. Je zrejmé, že konajúci súd bol v režime zachovania princípu právneho štátu a najmä jeho základného atribútu reprezentovaného právnou istotou a predvídateľnosťou práva, povinný zisťovať a prihladať pri svojom rozhodovaní na túto ustálenú judikatúru aj bez vyjadrenia samotného oprávneného. Oprávnený v obsahu svojho vyjadrenia, ktorým chcel zdokumentovať totálne zanedbanie povinností konateľa povinného pri preberaní zásielok adresovaných povinnému, uviedol aj emailovú komunikáciu odosielanú na oficiálnu emailovú adresu povinného, ktorá bola prístupná verejnosti prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete internetu. Obsahom tejto komunikácie bolo priame oslovenie povinného za účelom mimosúdneho vysporiadania veci pred prvým pojednávaním na prvostupňovom všeobecnom súde. Povinný ani na tento pokus nereagoval. Predloženie tejto emailovej komunikácie však nemá rozhodnú povahu vo vzťahu k aplikácii zásady vigilantius iura scripta sunt a má povahu doplňujúcej informácie o intenzite závažnosti konania povinného. K postupu konateľa povinného, majúceho za následok nepochybne škodu na majetku povinného oprávnený uviedol, že absurdita vyvíjovacieho tvrdenia o aktivácii elektronickej schránky spočíva najmä v jeho vlastnom presvedčení o tom, že elektronická schránka bola vytvorená až dňa 02.09.2022 s následným udelením práv a prístupov. Oproti tomu však trvá taký skutkový stav, že elektronická schránka povinného ako právnickej osoby a nie konateľa povinného, bola vytvorená už v čase doručovania úkonov prvostupňového súdu, inak by podania neboli vykázané ako doručené a konateľ povinného si riadne splnil svoju povinnosť voči povinnému tak, aby riadne mohol preberať zásielky adresované povinnému až takmer rok a pol po tom, čo bol ustanovený do funkcie konateľa povinného. Vysoká intenzita závažnosti konania konateľa povinného bola vyhodnotená aj prvostupňovým súdom v podobe vydaného rozsudku. Relevantné argumenty strán pre výsledok sporu musia mať vplyv na posúdenie splnenia podmienok uplatneného nároku z hľadiska hypotézy príslušnej právnej normy. Súd však nie je povinný doručovať podania, v ktorých sa duplicitne opakuje argumentácia použitá v predchádzajúcich podaniach účastníka. V tomto prípade v návrhu samotnom už boli zo strany povinného prezentované všetky tvrdenia, ktoré opakuje v podanej sťažnosti, okrem tvrdenia údajnej schopnosti povinného zareagovať na oprávneným predloženú emailovú komunikáciu tak, že konajúci súd zmení svoj právny názor, čo považoval za absurdné. Podotkol, že konanie sa nachádza vo vykonávacom štádiu právoplatného rozhodnutia s tým, že toto štádium nie je možné stotožňovať s prvostupňovým konaním alebo prvými fázami odvolacieho civilného sporového konania, kedy sa aplikujú ustanovenia o replike a duplike vo vzťahu k meritu prejednávanej veci. Povinný mal dostať priestor, aby argumentoval o merite a popieral nárok oprávneného v sporovej fáze konania a nie vo vykonávacej fáze, kde sa už len usiluje suplovať absenciu jeho zákonom objektívne očakávaného postupu v prvostupňovom konaní, ku ktorému nedošlo práve pre porušenie povinností konateľa povinného. Tiež poukázal na čl. 6 ods. 1 CSP o rovnom postavení strán sporu, s výnimkou prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. V tomto skutkovom prípade je oprávnený vo vzťahu k povinnému spotrebiteľom, a teda stranou slabšou, požívajúcou zvýšenú mieru právnej ochrany. Vzhľadom na to, že netrvá žiaden zákonný dôvod na zastavenie exekúcie a už vôbec nie simulovaný dôvod podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku, navrhol sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť. Zároveň žiadal súd, aby mu priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7/ Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

8/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

9/ Podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

10/ Podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

11/ Podľa § 2 ods. 3 zákona o e-Gov ak ide o postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a ak ide o náležitosti návrhu na začatie konania, žaloby, žiadosti, sťažnosti, vyjadrenia, stanoviska, ohlásenia alebo iného obdobného dokumentu, ktoré sa v konaní predkladajú orgánu verejnej moci, a o náležitosti rozhodnutia, žiadosti, vyjadrenia, stanoviska alebo iného dokumentu, ktoré v konaní vydáva orgán verejnej moci, použijú sa ustanovenia osobitných predpisov, ak tento zákon v ustanoveniach § 4 až 6, § 10, § 17 a 18 a v ustanoveniach o identifikácii (§ 19 a 20), autentifikácii (§ 19, 21 a 22), autorizácii (§ 23), elektronickom podaní (§ 24, 25 a 28), elektronickom úradnom dokumente (§ 26, 27 a 28), elektronickom doručovaní (§ 11 až 16 a § 29 až 34), zaručenej konverzii (§ 35 až 39) a referenčných registroch a referenčných údajoch (§ 49 až 55) neustanovuje inak.

12/ Podľa § 13 ods. 1 písm. a/ zákona o e-Gov aktiváciou je, ak ide o elektronickú schránku orgánu verejnej moci, právnickej osoby a zapísanej organizačnej zložky, proces, ktorým sa umožní využívanie elektronickej schránky na elektronické doručovanie podľa tohto zákona a ktorý začína úkonom správcu modulu elektronických schránok a končí prvým prístupom oprávnenej osoby do elektronickej schránky, najneskôr však uplynutím desiateho dňa odo dňa vykonania úkonu správcu modulu elektronických schránok.

13/ Podľa § 60e zákona o e-Gov ustanovenia § 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 sa vzťahujú aj na aktiváciu elektronickej schránky, ktorá nebola aktivovaná do 31. decembra 2016. Ak ide o právnické osoby zapísané v obchodnom registri a o zapísané organizačné zložky, ktoré k 31. decembru 2016 nemajú aktivovanú elektronickú schránku, alebo ktorým je zriadená elektronická schránka v období od 31. decembra 2016 do 20. júna 2017, lehota na skončenie aktivácie ich elektronickej schránky podľa § 13 ods. 1 písm. a) uplynie 30. júna 2017; skončenie aktivácie prvým prístupom do elektronickej schránky podľa § 13 ods. 1 písm. a) tým nie je dotknuté.

14/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť povinného nie je dôvodná.

15/ Povinný v sťažnosti namietal porušenie princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní postupom tunajšieho súdu (doručenie vyjadrenia oprávneného k návrhu povinného na zastavenie povinnému až spolu s napadnutým uznesením, no bez e-mailovej komunikácie, ktorú oprávnený mal priložiť k svojmu vyjadreniu), nepreskúmateľnosť uznesenia (súd sa podľa neho nezaoberal námietkou povinného o aplikácii nesprávneho právneho inštitútu, na ktorom je založený exekučný titul, ani prístupom konateľa do elektronickej schránky, ktorý mu bol umožnený až dňa 07.09.2022) a nakoniec v dôsledku nesprávnosti výroku I. napadnutého uznesenia považoval za nesprávne nepriznanie náhrady trov konania v súvislosti s podaným návrhom na zastavenie exekúcie.

16/ Vo vzťahu k námietke povinného, že v rámci vedenej exekúcie bol porušený princíp rovnosti zbraní a zásada kontradiktórnosti, keď mu súd nedoručil vyjadrenie oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie, súd uvádza, že exekučné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania, v ktorom všeobecný súd už nerozhoduje o sporných nárokoch účastníkov, ale v rámci svojich rozhodovacích právomocí len posudzuje splnenie podmienok pre nútený výkon exekučného titulu, ktorým bolo v danom prípade právoplatné súdne rozhodnutie o povinnosti uloženej povinnému, ktoré bolo vydané v sporovom konaní plne sa spravujúcim zásadou kontradiktórnosti a rovnosti zbraní účastníkov. Zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní je v exekučnom konaní ako nespornom konaní značne oslabená, t. j. právo vyjadriť svoje stanovisko majú strany v rozsahu, ktorý im určí zákon, z čoho vyplýva, že uvedené právo vyjadriť sa v konaní nie je absolútne, ale má svoje medze tak, aby zároveň bol zachovaný iný tiež ústavnoprávny princíp - princíp účinnej a rýchlej súdnej ochrany v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ustanovenie § 239 a nasl. CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku explicitne nezakotvujú povinnosť súdu doručiť sťažnosť, prípadné vyjadrenie k sťažnosti alebo iné, ďalšie podanie protistrane, ani povinnosť umožniť stranám, resp. účastníkom konania vyjadriť sa k takýmto podaniam. Vzhľadom na charakter exekučného konania a jeho účel, ktorý nie je v riešení právnych sporov, ale vo vymožení judikovaných nárokov, zákonodarca najmä po novele č. 2/2017 Z. z. obmedzil možnosť právnych debát v tomto konaní. Preto v tomto zmysle pri zachovaní

práva vyjadriť sa stanovil v § 61k ods. 5 Exekučného poriadku aké právne podklady má mať exekučný súd pre svoje rozhodnutie o návrhu na zastavenie exekúcie k dispozícii, čo bolo aj v tomto konaní dodržané. Obaja účastníci konania mali vedomosť o podanom návrhu na zastavenie exekúcie a obom sa vytvoril rovnaký priestor na zaujatie postoja k dôvodom, ktoré mali smerovať k zastaveniu exekúcie. Teda ak vyšší súdny úradník pred rozhodnutím o návrhu na zastavenie exekúcie nepredložil vyjadrenie oprávneného povinnému, neporušil ústavné práva povinného a neodňal mu možnosť konať pred súdom, navyše keď v danom vyjadrení neboli žiadne nové skutočnosti, z ktorých by pri rozhodnutí o návrhu na zastavenie exekúcie vychádzal. Súdu pritom nie je známe, z čoho vychádzal povinný, keď tvrdil, že je bežnou praxou tunajšieho súdu doručovanie vyjadrenia oprávneného (k návrhu povinného na zastavenie exekúcie) na vyjadrenie povinnému (duplika). Ak aj k takému postupu dochádza, jedná sa o výnimočné prípady. Súd preto uzatvára, že postupom vyššieho súdneho úradníka nebol porušený princíp rovnosti zbraní (pozri napr. Niederöst-Huber proti Švajčiarsku zo dňa 18. februára 1997). Z rovnakého dôvodu súd postupoval rovnako aj pri rozhodovaní o tejto sťažnosti, keď povinnému nezaslal vyjadrenie oprávneného k jeho sťažnosti (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 20/2019-20 z 17.01.2019, sp. zn. I. ÚS 435/2021 z 09.11.2021, sp. zn. IV. ÚS 660/2020 z 15.12.2020). Vzhľadom na uvedené, bol poukaz povinného v súvislosti so zásadou kontradiktórnosti na staršiu judikatúru, vzťahujúcu sa v zásade na sporové (základné konanie), nenáležitý. Súd však dodáva, že povinnému bol pred rozhodnutím o sťažnosti doručený i e-mail zo dňa 07.12.2021, ktorý mu nebol zaslaný spolu s rozhodnutím o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Povinný k nemu zaujal len také stanovisko, že o ňom nemal vedomosť a že všetky údaje na internetové stránky dal ešte pôvodný konateľ. Vzhľadom na dátum, ku ktorému bol uvedený mail zaslaný, možno konštatovať, že predchádzal vydaniu exekučného titulu, a preto je pre toto exekučné konanie bez významu.

17/ Druhá zásadná námietka povinného sa týkala nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia, keď súd podľa neho nezaujal žiadne stanovisko k posúdeniu vymáhaného nároku pôvodcom exekučného titulu a k informácii, že konateľovi bol umožnený prístup do elektronickej schránky až 07.09.2022. Súdne rozhodnutie nemá byť pozoruhodné svojim značným rozsahom, ale ako finálny produkt intelektuálnej činnosti sudcu, resp. povereného zamestnanca súdu, má byť hodné pozornosti svojim obsahom, teda tým, čo je v ňom uvedené. Sudca po oboznámení sa s rozhodnutím konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia, i keď nie je rozsiahle, obsahuje správne závery, pre ktoré súd nevyhovel návrhu na zastavenie exekúcie. Vyšší súdny úradník sa vyjadril tak k otázke prístupu konateľa do elektronickej schránky povinného ako aj otázke právomoci exekučného súdu zaoberať sa správnosťou nároku priznaného exekučným titulom. V oboch prípadoch k námietkam povinného zaujal negatívne závery, keď uviedol, že exekučný súd je exekučným titulom viazaný, nenahrádza súd v základnom konaní, neprináleží mu posudzovať ani revidovať rozhodnutie, ktoré mu je ako exekučný titul predložené, ani procesný postup súdu v základnom konaní. K tvrdeniu o prístupe konateľa povinného do elektronickej schránky povinného poukázal na to, že povinný je právnickou osobou, ktorej sa s účinnosťou od 01.07.2017 doručuje všetka úradná korešpondencia do elektronickej schránky a okrem toho, v uvedenej veci nebolo doručené právoplatné rozhodnutie o neúčinnosti elektronického doručenia.

18/ K vyššie uvedeným záverom vyššieho súdneho úradníka sudca dodáva, že správnosť (čo do existencie, výšky, právneho posúdenia a pod.) vymáhaného nároku, ktorý bol priznaný exekučným titulom, nemôže byť predmetom exekučného konania, čo vyplýva nielen z Exekučného poriadku, ale aj zaužívanej súdnej praxe (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR, R 9/1950, rozhodnutie Ústavného súdu SR, č.k. III. ÚS 41/2011-31 z 03.05.2011, a pod.). Zistenie skutočností rozhodujúcich pre vznik a existenciu škody a jej podradenie pod určitú právnu normu spadá do právomoci súdu v nachádzacom (základnom) konaní. Exekučný totiž nie je oprávnený preskúmať vecnú (hmotnoprávnu) správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý exekučný titul. Obsahom rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, je exekučný súd viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To teda znamená, že všetky vytýkané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu. Osvedčený právny stav nemôže byť v exekúcii prehodnotený. Inak povedané, či je povinnosť plnenia v právoplatnom rozhodnutí správna alebo nie, je pre exekučné konanie bezpredmetné (nie je dôvodom zastavenia exekúcie ani podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku; zákon i súdna prax za také dôvody považuje premlčanie, nedostatok hmotnoprávnej legitímácie, dôvody vyplývajúce z insolvenčného práva, neexistencia exekučného titulu, exekučný titul dosiaľ nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, rozhodnutie nie je materiálne vykonateľné a pod.). Takú obranu mohol povinný využiť len v nachádzacom konaní (v konaní, v ktorom

bol vydaný exekučný titul). Povinný po doručení rozsudku nekonal v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelým“ (pozorným ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov. Vzhľadom na uvedené sa vyšší súdny úradník nemohol v napadnutom uznesení zaoberať vecnou správnosťou exekučného titulu, a to bez ohľadu na to, že povinný sa domnieval, že nie je možné, aby v podmienkach materiálneho právneho štátu, obstála exekúcia vykonávaná na podklade exekučného titulu, ktorý je založený na aplikácii podľa neho nesprávneho právneho inštitútu.

19/ Ani otázka prístupu konateľa povinného do elektronickej schránky právnickej osoby, nie je v exekučnom konaní dôvodom zastavenia exekúcie. Exekučný súd skúma len to, či bol exekučný titul doručený povinnému ako právnickej osobe. Skutočnosť, že nebol exekučný titul doručený povinnému do elektronickej schránky povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie, ani v sťažnosti nenamietal, tvrdil len to, že jeho konateľ nemal prístup do elektronickej schránky povinného. Rozhodujúcou skutočnosťou pri elektronickej doručovaní do schránok právnických osôb je aktivácia takej schránky. Prostredníctvom aktivovanej elektronickej schránky je možné od orgánov verejnej moci (medzi ktoré patria aj súdy SR) prijímať elektronické rozhodnutia, ktoré majú rovnaký právny účinok ako keby boli doručené v listinnej podobe. Z údajov obchodného registra mal súd za preukázané, že povinný ako právnická osoba vznikol v zmysle § 19a ods. 2 OZ, resp. § 62 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, už dňa 17.03.1997, ku ktorému bol zapísaný do obchodného registra. Právnickým osobám so sídlom na území SR zapísaným do obchodného registra sa podľa § 13 ods. 1 písm. a/ a § 60e zákona o e-Gov elektronickej schránky aktivovali na doručovanie buď prvým prístupom osoby oprávnenej do el. schránky (resp. do 10 dní odo dňa vykonania úkonu správcu modulu el. schránok), alebo najneskôr 01.07.2017, a to v prípade, že sa v období do 01.07.2017 do schránky právnickej osoby nikto neprihlásil. Prístup do elektronickej schránky právnickej osoby má automaticky jej štatutárny zástupca, ktorý sa môže do nej prihlásiť s občianskym preukazom s elektronickým čipom, dokladom o pobyte s elektronickým čipom alebo alternatívnym identifikátorom a osobným bezpečnostným kódom. Zákon nevyklučuje, aby mala do elektronickej schránky právnickej osoby zriadený prístup aj iná osoba, dokonca je to v prípade, že má spoločnosť len jedného štatutára žiaduce (pre prípady straty, výmeny občianskeho preukazu štatutárneho orgánu alebo inej neočakávanej udalosti, ktorá by mohla mať za následok omeškanie úkonov). V povinným predloženom printscreeene je tiež uvedené, že zastupovanie je možné postúpiť na tretiu osobu.

20/ V uvedenej veci teda bolo možné najneskôr od 01.07.2017 doručovať povinnému do elektronickej schránky a existenciu elektronickej schránky, aktívnej na doručovanie elektronických úradných správ preukazuje i doručenka, podľa ktorej bolo povinnému (právnickej osobe) doručené upovedomenie o začatí exekúcie už dňa 01.09.2022 (t.j. pred vznikom prístupu „nového“ konateľa do elektronickej schránky povinného). Ak teda povinný tvrdil, že konateľovi, D. E. vznikol prístup do elektronickej schránky od 07.09.2022, táto skutočnosť nemá bez ďalšieho za následok formálnu nevykonateľnosť exekučného titulu. Z výpisu z obchodného registra súd zistil, že konateľom povinného sa D. E. stal už od 14.01.2021 a pokiaľ získal prístup do elektronickej schránky povinného až v septembri 2022, je uvedenú skutočnosť možné vyhodnotiť ako zanedbanie jeho povinností, ktoré viedli k tomu, že sa o rozhodnutiach doručených povinnému nedozvedel (včas) a nemohol sa voči nim účinne brániť. Ak by však aj existovali ospravedliteľné objektívne dôvody, pre ktoré „nový“ konateľ získal prístup do elektronickej schránky oneskorene a mali by vplyv na doručovanie, tieto mohol uplatniť v rámci návrhu na vyslovenie neúčinnosti elektronického doručenia podľa § 33 zákona o e-Gov na orgáne, ktorý konal vo veci, ktorej sa elektronické doručenie týka, teda pred Okresným súdom Bratislava IV, čo však neurobil, resp. také skutočnosti netvrdil, ani nepreukazoval. Rozhodujúcim pre posúdenie riadnosti doručenia exekučného titulu do dátovej schránky povinného (žalovaného v základnom konaní) bolo teda len jeho doručenie do aktívnej elektronickej (dátovej) schránky právnickej osoby (nie aj jeho prevzatie konkrétnou fyzickou osobou - konateľom), pričom skutočnosti o nedoručení exekučného titulu do aktívnej elektronickej schránky povinného (právnickej osoby), povinný nerozporoval.

21/ Na základe vyššie uvedených skutočností a právnych dôvodov považoval sudca sťažnosť povinného voči uzneseniu tunajšieho súdu sp. zn. 30Ek/2179/2022 zo dňa 25.10.2023 za nedôvodnú a preto ju

podľa ustanovenia § 250 ods. 1 CSP zamietol tak vo vzťahu k výroku I. ako i k výroku II. týkajúceho sa trov konania (keďže povinný nebol v súvislosti so svojim návrhom na zastavenie exekúcie úspešný).

22/ Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

23/ Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

24/ Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

25/ Úprava trov exekučného konania v Exekučnom poriadku je v zásade komplexná a je odlišná od úpravy trov podľa ustanovení CSP. O náhrade trov pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie súd postupuje rovnako ako pri rozhodovaní o návrhu na vykonanie exekúcie, keď podľa § 48 ods. 3 písm. g/ Exekučného poriadku si oprávnený, ktorý žiada vymôcť trovy exekúcie, tieto musí uplatniť už v elektronickom návrhu na vykonanie exekúcie. V opačnom prípade by mu ich súd nepriznal (neboli by uvedené v poverení na vykonanie exekúcie). Uvedené znamená, že súd pri trovách v exekučnom konaní nepostupuje ex offo, ale len na návrh účastníka konania. Platí to tak pri návrhu na začatie konania, ako aj v ďalšom štádiu – v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Ak si oprávnený v súvislosti s rozhodovaním súdu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie trovy konania vo svojom vyjadrení neuplatnil, Exekučný poriadok súdu neukladá povinnosť rozhodnúť o trovách, pokiaľ si ich účastník neuplatnil. Vyšší súdny úradník preto, vzhľadom na to, že oprávnený si nárok na náhradu trov konania za vyjadrenie k návrhu povinného na zastavenie exekúcie neuplatnil, nerozhodoval o jeho trovách. Oprávnený voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka z 25.10.2022 nepodal sťažnosť ani návrh na vydanie doplňujúceho uznesenia. Preto súd v sťažnostnom konaní rozhodoval len o trovách sťažnostného konania, v ktorom bol oprávnený úspešný a preto mu vznikol nárok na náhradu trov v súvislosti s vyjadrením k sťažnosti povinného. Exekučný poriadok v ustanovení § 199a ods. 1 definuje, ktoré výdavky oprávneného sa považujú za jeho trovy v exekučnom konaní, pričom v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie sú to výdavky na jeho zastupovanie. Ustanovenie § 199d ods. 1 Exekučného poriadku ďalej upravuje pravidlá ich náhrady. Keďže si ich oprávnený nevyčíslil, súd mu priznal nárok na náhradu trov vyplývajúci zo spisu. Vychádzajúc z predmetu konania (50 864,50 EUR), priznal sudca oprávnenému podľa § 199a ods. 1, § 199d ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. c/ a § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov náhradu trov konania za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k sťažnosti náhradu trov v celkovej výške 329,67 EUR (z toho odmena vo výške 263,06 EUR, režijný paušál za rok 2022 vo výške 11,63 EUR + 20% DPH, t.j. 54,94 EUR), ktoré budú vymáhané od povinného na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie vydanom po právoplatnosti uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).